

ORDO ENTIA

Opstand

Esmeralda van Belle

2017

PROLOOG

‘Laat de vredesonderhandelingen beginnen.’ Annet staat zelfverzekerd aan het hoofd van de tafel.

Casper kijkt door de ruimte die hij kent uit zijn jeugd. In gedachten ziet hij zijn vader met een strenge blik op dezelfde plek als Annet staan. De zilte lucht die zich in zijn neus nestelt, is geen geur uit het heden. Het beeld van zijn vaders doorweekte schoenen bij de deur dringt zich aan hem op. Casper schudt zijn hoofd. De herinnering kan niet van hem zijn. Hij was pas twee toen de dijken doorbraken, hetzelfde jaar als Cornelis werd geboren. En toch kan hij zich het gezicht van de kraamhulp Anna voor de geest halen. Het vriendelijke gezicht dat omringd werd door kleine zwarte krullen, de vrouw die drie weken voor hem heeft gezorgd.

Casper zucht diep en verplaatst zijn aandacht naar Annet. Zij heeft zijn steun nu nodig, haar taak moet tot een goed einde worden gebracht.

1967

1

Met een klap staat het glas voor hem. De schuimkraag schudt vervaarlijk heen en weer, maar blijft binnen de restricties van het glas.

‘Moet je niet naar school?’

Het kost hem evenveel tijd om het blonde vocht naar binnen te gieten als de barman nodig heeft de vraag te stellen.

‘Waar bemoei je je mee?’ Hij tikt tegen zijn glas als teken dat hij nog een biertje wil.

De blik die de barman hem zendt, vertelt hem dat hij kan fluiten naar zijn tweede drankje.

‘Ik heb een zware dag op mijn werk gehad. Sorry.’

Hij hoopt de uitbater met een verontschuldiging ervan te overtuigen zijn lege glas te vervangen voor een volle. Het heeft geen nut. Met een zucht haalt hij een rijksdaalder uit zijn jaszak en legt deze met een klap op de bar. Dit lijkt de barman te overtuigen, hij tapt in elk geval een nieuw biertje. Samen met het wisselgeld zet hij het glas voor Casper neer. Vastbesloten deze minder snel op te drinken, zet Casper hem aan zijn mond. Na drie slokken dwingt hij zichzelf het glas neer te zetten. Het liefst drinkt hij hem net zo snel op als de vorige, maar hij heeft de hele dag niet

gegeten. Twee bier naar binnen tikken op een lege maag, is geen goed idee.

Met zijn glas voor zich en zijn gedachten bij de gebeurtenissen van vandaag, kijkt Casper de kroeg rond. Met uitzondering van de man op het eind van de bar, is hij de enige klant. Mooi, de rust die heerst in het dranklokaal is precies wat hij nodig heeft. Dat en een biertje helpt hem vast zijn gedachten te ordenen.

Vier lege glazen staan inmiddels voor hem op de bar. Hoewel het rustig is, lijkt de barman zich geen tijd te gunnen om ze op te ruimen en af te wassen. Zijn blaas verplicht hem zijn comfortabele kruk te verlaten en wanneer Casper opstaat, voelt hij de effecten van alcohol in zijn benen. Of komt het door wat er vandaag gebeurd is, dat zijn benen aanvoelen als lood?

De wc is niet meer dan een kale pot zonder bril, maar het dient zijn doel. Nadat hij zijn handen heeft gewassen voelt hij in zijn jaszak of hij nog geld heeft. Ja, er rinkelen wat munten. Op de palm van zijn hand telt Casper het restant van zijn zojuist ontvangen toelage. Nog twee gulden en een kwartje. Niet genoeg om eten van te bestellen, maar wie wil er eten na het misselijkmakende voorval van vandaag?

Hij bergt de munten op in zijn broekzak en wankelt terug naar zijn barkruk. Daar aangekomen bestelt Casper nog een biertje.

De barman kijkt hem met een opgetrokken wenkbrauw aan. 'Misschien moet je wat eten, jongen. Je loopt niet meer zo recht.'

Casper schudt zijn hoofd en de uitbater haalt zijn schouders op. 'Ik ben je moeder niet.'

Het vijfde biertje gaat aanzienlijk langzamer naar binnen en als Casper eerlijk is, heeft het zijn helende werking verloren. Sterker nog, bij elke slok die hij neemt, wordt zijn keel dikker. Voor hij er erg in heeft, trek een gloeiende traan een spoor over zijn wang. Bruusk veegt hij hem weg. Hij schraapt zijn keel, schuift zijn glas van zich af en kijkt de kroeg weer in. De man aan het eind van de bar staart hem aan en Casper verplaats zijn blik weer naar zijn glas. 'Frans, geef die jongen een bittergarnituur op mijn rekening.'

De barman verdwijnt door een deur en de man komt naast Casper zitten. 'Wil je erover praten?'

Casper concentreert zich op zijn glas en zwijgt.

'Prima, hoor. Dan zitten we in stilte naast elkaar, maar die bitterballen eet je op.' Er klinkt een glimlach door in zijn stem.

Met een schuin oog kijkt Casper naar de man. Hij heeft een engelachtig gezicht, omlijst door zwarte krulletjes. Zijn bruine ogen zijn gericht naar voren, alsof hij Casper de kans wil geven hem ongegeneerd te observeren.

Casper opent zijn mond om iets te zeggen, bedenkt zich en neemt een slok.

Een tiental zwijgende minuten passeren voordat de barman verschijnt met een schaalje bitterballen.

'Tast toe.' Caspers buurman maakt een uitnodigend gebaar naar het lekkers.

Hoewel Casper geen trek heeft, zorgt de geur van de gefrituurde hapjes ervoor dat het water hem in de mond loopt. Aarzelend strekt hij zijn hand uit.

De eerste hap is zo heet dat hij bijna zijn lippen brandt, toch kan Casper niet stoppen met eten. Zijn lichaam vraagt om voeding en is blij met elke kruimel spijs.

Nu zijn lichaam gevoed is, voelt Casper zich wat beter. 'Bedankt. Ik had blijkbaar honger.'

Zijn buurman lacht zijn parelwitte tanden bloot. 'Is het nu eindelijk tijd om ons voor te stellen?'

Casper steekt zijn hand uit. 'Casper.'

'Alfons. Zware dag gehad?'

Casper is even afgeleid door het gezicht van Alfons. In het licht van de kaarsen lijken er glitters op zijn huid te liggen.

'Sorry, ja. Als je het niet erg vindt, ik heb niet zoveel zin om het te herbeleven.'

'Begrijpelijk, maar het helpt soms om erover te praten.'

Verder dringt Alfons niet aan, kundig stuurt hij het gesprek naar een veiliger onderwerp.

Wanneer Casper zijn bier op heeft, vraagt Alfons of hij er nog een wil. Door de bitterballen en het luchtige gesprek is Casper weer wat bij zinnen en hij besluit dat een cola verstandiger is.

'Was ik maar zo verstandig als jij,' verzucht Alfons als hij een cola en een bier bestelt.

'Je kunt ook cola drinken.'

'Dat kan inderdaad, maar met welk excuus zit ik dan in een kroeg.' Alfons glimlacht. Casper merkt op dat zijn lach wat scheef is. Het geeft hem een kwajongensuitdrukking.

'Kijk je niet al het moois eraf?' Zijn toon is plagerig.

Casper voelt zijn wangen warm worden. 'Sorry, het was niet mijn bedoeling te staren.'

'Ach, ik ben het gewend. In deze kleine stad wonen niet veel mensen met dezelfde huid als ik.'

Casper houdt zijn mond, maar bedenkt dat hij nog nooit iemand heeft gezien met dezelfde huid als Alfons. Niet

omdat deze een stuk donkerder is dan de zijne, maar vanwege de glinstering die erin zit.

‘Nu voel je je ongemakkelijk. Dat was niet mijn bedoeling.’

‘Nee, dat is het niet.’

‘Wat is het dan?’

‘Niets, laat maar.’

Het gesprek stagneert. Casper wil iets zeggen, maar hij weet niet wat. Zijn glas is leeg en hij laat de ijsblokjes rondgaan over de bodem.

‘Mijn moeder is vandaag overleden.’ Hij was niet van plan het te vertellen, maar de woorden komen uit zijn mond alsof ze zich vrij hebben gevochten. De ijsblokjes liggen in een laagje water, ze lijken er sneller door te bewegen.

‘Jezus.’

‘En nu voel jij je ongemakkelijk.’

‘Nee, ik weet alleen niet wat ik moet zeggen.’

Casper haalt zijn schouders op. De omstandigheden rondom zijn moeders dood kan hij niet vertellen, hoewel de woorden op zijn lippen liggen. *Mijn vader heeft haar laten vermoorden en ik moest toekijken.* Hij bijt op zijn onderlip. Zwijgen wordt je jong geleerd in huize de Wit, maar op dit moment heeft hij er moeite mee.

‘Was ze ziek?’ Alfons’ stem klinkt ver weg.

Casper schudt zijn hoofd.

‘Godverdomme, man. Dat is verschrikkelijk.’

De warmte van Alfons’ hand op zijn arm verspreidt zich door Caspers lichaam. Casper wil zijn arm wegtrekken, maar de aanraking voelt goed, te goed. Alfons steekt zijn hand op om twee biertjes te bestellen. De kilte die volgt op de verwijdering van Alfons’ hand doet Casper huiveren.

De zon is bijna onder en langgerekte schaduwen sieren de stad. Alfons stond erop met Casper mee te lopen naar huis. Casper wilde geen nee zeggen, maar hij kan niet vertellen waar hij woont. Sinds zijn toetreding tot Aretikos woont hij op het instituut en die locatie mag nooit worden onthuld, als hij daar nog welkom is. Dus zwalken ze doelloos door de straten.

De drank heeft invloed op hun bewegingen en zo af en toe raken hun handen elkaar. Elke keer dat dat gebeurt, schiet er een schokje door Casper. Vanaf zijn vingertoppen rechtstreeks naar zijn hart. Wat hij het liefst zou doen, is ondenkbaar. Hij probeert het gevoel te negeren.

Dat hij zich zo licht voelt op de dag dat zijn moeder is overleden – nee, vermoord – is vreemd, maar hij geniet van de aanwezigheid van Alfons.

‘Wedden dat die lui een deurbel hebben met een deuntje.’

Casper schrikt op uit zijn gedachten en kijkt naar het statige herenhuis waar Alfons naar kijkt.

‘Daar komen we maar op een manier achter.’

Casper betreedt het tuinpad en druk op de bel. Een meer-tonig bim-bam-bom klinkt, gevolgd door voetstappen achter de gesloten deur. Wanneer het licht in de gang aanspringt, rent Casper weg. In het voorbijgaan trekt hij een verbijsterde Alfons mee de steeg in. Ze horen de deur opengaan en zodra deze weer in het slot valt, leunen ze tegen de muur van het lachen.

‘Je bent gek,’ lacht Alfons.

‘Maar we weten nu wel dat ze inderdaad een melodische deurbel hebben.’

Nog steeds zijn hun handen verstrengeld als ze nahikken van de lach. Hun blikken kruisen elkaar. Casper kijkt omhoog om het oogcontact te verbreken, maar Alfons duwt

voorzichtig zijn kin omhoog. Een bliksemschicht schiet door Casper als Alfons' gezicht dichterbij komt. Hij weet wat er komen gaat en even bedenkt hij dat het niet kan, niet mag. Dan geeft hij zich over aan het moment. Hun lippen vinden elkaar. In het donker van de steeg ervaart Casper iets dat hij niet voor mogelijk heeft gehouden. Een kus als deze kent hij alleen uit films, altijd tussen man en vrouw, maar geen enkel meisje heeft hem dit laten voelen. Hij legt zijn hand in Alfons' nek. De kus verandert in een intense zoen en Casper laat zijn handen bewegen door de krullen van Alfons. Wanneer hij langs Alfons' oor komt, voelt hij iets vreemds. Hij laat hem los en doet een stap naar achteren.

'Wat ben jij?'

'Je bedoelt mijn oren? Tja, dat is genetisch. Iedereen in mijn familie heeft puntige oren.'

'Nee, het is meer. Je huid glinstert en je hebt puntige oren. Jij ... jij ... Ben jij een alf?'

Nu is het Alfons' beurt om naar achteren te deinzen. De smalle steeg voorkomt dat ze meer dan twee meter uit elkaar staan.

'Hoe weet jij van het bestaan van alfen?' Het weinige licht in de steeg tekent de argwaan op Alfons' gezicht scherp af. Casper zucht, moet hij vertellen dat hij lid van Aretikos is? Is hij zijn leven dan nog zeker? Volgens de studies zijn alfen vredelievende wezens, maar volgens de leer van Aretikos vormt elk mythisch wezen een gevaar. Zelfs de wezens die vriendelijk lijken, juist de wezens die vriendelijk lijken.

'Vertel het me maar. Ordo Entia of Aretikos? Dan weet ik hoe hard ik moet rennen.' Alfons' vernauwt zijn ogen tot

spleetjes, hij schuifelt een stukje naar de ingang van de steeg.

'Ik weet het niet, ik weet niet of ik überhaupt nog ergens bij hoor!' Caspers hart bonst zo hard, dat Alfons het moet horen. Zijn oren suizen en zijn benen kunnen zijn lichaam niet meer dragen. Hij laat zich tegen de muur naar beneden zakken. De tranen die hij de hele dag heeft willen vergeten, dringen zich genadeloos aan hem op.

De warmte van Alfons' handen manifesteert zich weer op Caspers armen. 'Praat met me.'

Casper tilt zijn hoofd op en kijkt in de meelevende ogen van Alfons, die voor hem gehurkt zit.

Wanneer Casper zijn ademhaling weer onder controle heeft, breekt de dam in zijn brein door. Een stortvloed aan woorden verlaat zijn mond.

Als hij vertelt dat zijn vader Grootmeester is bij Aretikos en dat deze grote verwachtingen heeft voor zijn oudste zoon, waaraan hij niet kan voldoen, aarzelt Casper. Geeft hij prijs wat er vandaag gebeurd is? Hij weet niet of hij die emoties kan en wil delen met Alfons. De aanmoedigende blik tegenover hem doet hem besluiten door te gaan met zijn verhaal.

Hortend en stotend vertelt Casper dat zijn moeder haar naam eer aan deed. Engelina was een vrouw met engelen-geduld. Hoewel hij in de tijd dat hij thuis woonde deze eigenschap niet zag, noch kon waarderen. Sinds zijn verhuizing naar het instituut, zag hij echter haarscherp hoe zij zichzelf wegcijferde om zijn vader tegemoet te komen. Alles was zij deed, stond in het teken van haar gezin. Caspers stilzwijgen en de woede-uitbarstingen van zijn broertje weerstond ze zonder morren. Hij had een hernieuwde waardering voor zijn moeder gekregen.

De band met zijn vader werd steeds meer aangetast, hoe langer hij bij Aretikos woonde en werkte. Casper had de opdracht gekregen een hippogrief die in een voorstad van Amsterdam zijn nest had gemaakt om te brengen. Het beest keek Casper zo alwetend aan, dat hij aarzelde zijn zwaard te gebruiken. Dat ogenblik had het wezen gebruikt om Casper aan te vallen. Daarop haalde Casper uit en met een houw rolde de kop van het beest door de straat. Zijn vader briepte dat Casper zwak was en dat hij eerder had moeten reageren. Twijfel had geen plaats in Aretikos.

Na deze uitval ging Casper naar zijn moeder. Had hij dat maar nooit gedaan, het was de aanleiding van haar dood. De hippogrief had zijn sporen nagelaten in Caspers gezicht en Engelina keek hem hoofdschuddend aan.

‘Ik heb hem zo vaak gezegd dat het niet voor jou is, het leven bij Aretikos. Hij luistert niet, hij luistert nooit. En moet je zien wat er van gekomen is.’ Liefdevol pakte ze zijn gezicht vast. Een warme gloed trok over zijn gelaat en toen ze hem losliet, waren de houwen op zijn wangen verdwenen. Verwonderd keek hij zijn moeder aan. Ze zei niets, maar legde een vinger op haar lippen.

Het dichtslaan van een deur deed hen opschrikken. Er hoorde niemand, behalve zij, in huis te zijn. Cornelis was twee maanden geleden toegetreden tot Aretikos en woonde net als Casper in het instituut. Engelina zat moederziel alleen in het huis. Dat was waarschijnlijk waarom ze onvoorzichtig was geworden.

Casper sprong op om te kijken wie er in huis liep, maar zag niemand. In de woonkamer zat Engelina inmiddels met een lijkbleek gezicht. Toen Casper ernaar vroeg, zei ze alleen: ‘Je moet gaan. Volg je hart, lieverd. Ik hou van je.’

Op dat moment snapte Casper zijn moeders cryptische woorden niet, maar toen hij bij Aretikos aankwam, werd alles duidelijk. Hij moest zich meteen melden bij zijn vader.

‘Het is dus waar.’ Hardhandig bewoog zijn vader Caspers hoofd om hem van alle kanten te bekijken. ‘Vuil loeder.’

Casper had zijn vader vaker boos gezien, maar zo witheet als nu nog nooit. Het beangstigde hem, vooral omdat hij niet wist op wie zijn woede gericht was.

‘Ze heeft al die jaren gelogen, heeft me bastaards gegeven.’ Vuur spuwde uit zijn ogen, met elk woord dat uit zijn mond kwam, vlogen er druppeltjes speeksel door de kamer.

Langzaam begreep Casper dat zijn vader op de hoogte was van de genezende krachten van zijn moeder. Maar hoe? Casper had de kans niet gehad om het te vertellen. Toen de deur opende en hij in het gluiperige gezicht van Cornelis keek, vielen alle puzzelstukjes op hun plek. Het was Cornelis die in hun ouderlijke huis met de deur sloeg, het was Cornelis die zijn moeder verraden had.

‘Ze wordt opgehaald voor veroordeling.’ De woorden klonken zakelijk, alsof het niet om hun moeder ging. Cornelis leek onberoerd door de situatie.

Ondertussen werd het Casper duidelijk dat zijn moeders toekomst grimmig was. Een veroordeling van Aretikos leidde vrijwel altijd tot levenslange opsluiting, zo niet tot de dood.

‘Tijdens de veroordeling waren alleen mijn vader, mijn broertje en ik aanwezig. Mijn vader beschuldigde haar ervan zijn zonen een smet te hebben meegegeven. Ze mocht van geluk spreken dat haar genen minder sterk waren, zei hij. Hij heeft haar zonder pardon veroordeeld tot

de dood. Ik moest de executie uitvoeren.' Caspers stem heeft inmiddels al zijn toon verloren. Een hees gefluister is het enige dat uit zijn mond komt. 'Ik wilde niet, maar ik kon niet weigeren. Wat moest ik? Dus ik hief mijn zwaard, klaar om haar te executeren. Ze keek me aan en ik zag in haar ogen dat ze me vergaf. Voor haar was het goed. Ik liet het zwaard uit mijn handen vallen en zei dat ik het niet deed. Alleen een sadistisch persoon zou mij mijn eigen moeder laten vermoorden. Toen ik de ruimte uit wilde lopen, hield mijn vader me tegen. Hij draaide me met mijn gezicht naar mijn moeder. Cornelis had mijn zwaard ter handen genomen, hij hief hem omhoog. Ik wilde wegstijgen, maar mijn vader dwong me te kijken. Alsof mijn moeder niets betekende, liet Cornelis het zwaard zakken. Gelukkig was het een snelle dood.'

Casper zwijgt, zelfs zijn tranen zijn op. Alfons zit onbeweeglijk voor hem.

Hoelang ze zo zitten, kan geen van beide zeggen, maar het duister is volledig over de wereld gevallen wanneer Alfons de stilte verbreekt.

'Kun je ergens heen?'

Casper schudt zijn hoofd.

'Kom mee naar mijn huis.'

Casper laat zich door Alfons omhoog helpen en volgt hem lamgeslagen naar zijn huis. Het is een klein appartement in de binnenstad. In de keuken staat een eetkamer set voor twee personen. Alfons drukt Casper op een stoel en zet hem een glas water voor.

'Of wil je wat sterkers?'

Weer schudt Casper zijn hoofd. Zijn woorden zijn op, zijn tranen zijn op, hij is op. Het enige dat hij wil, is verlost zijn van de ellende waarin hij zich bevindt. Alfons

neemt plaats op de stoel tegenover hem, eveneens met een glas water.

‘Hoelang zit je nu bij Aretikos?’

‘Twee jaar.’

Alfons verslikt zich in zijn water. ‘Ben je pas zestien?’

‘Ja, hoezo?’

‘Je lijkt ouder.’

‘Hoe oud ben jij dan?’

‘Veel ouder dan jij.’

‘Je ziet er niet ouder uit dan twintig.’

‘Vergeet niet dat ik een alf ben. Ons verouderingsproces verloopt anders.’

Alfons neemt een slok water, loopt de trap op en rommelt wat. Casper zit bewegingloos aan de tafel. Zijn glas is on-aangeroerd.

‘Kom je?’ Alfons’ hoofd verschijnt boven de trap.

Casper staat op, het lood in zijn benen is zwaarder geworden. Met moeite hijst hij zich de steile trap op. In de woonkamer staat een uitgevouwen bedbank.

‘Dat is vannacht je slaapplek. Morgen kijken we verder. De badkamer is beneden. Als je wat nodig hebt, mijn slaapkamer is door die deur.’

‘Dank je wel.’

‘Geen zorgen. Vertel alleen niet verder dat ik iemand van Aretikos te logeren heb gehad.’

De scheve glimlach die eerder die avond zo aantrekkelijk was, roept nu geen gevoelens op. Casper is verdoofd. Zijn emoties zijn verstompt, zijn lichaam beneveld. Hij heeft geen tandenborstel mee en gaat met zijn kleren aan op de bedbank liggen. Dat Alfons de slaapkamerdeur sluit, hoort hij niet meer. Zodra zijn hoofd het ganzendons kussen raakt, valt hij in een onrustige slaap.

Het dichtslaan van een deur doet hem ontwaken. Even weet hij niet waar hij is, hij herkent niets in de ruimte waar hij is. Dan besluipt de realiteit hem. Met een ruk gaat Casper rechtop zitten. Een beklemmend gevoel verspreidt zich vanuit zijn buik. Wat moet hij doen?

Voorzichtige voetstappen klinken op de trap. Alfons kijkt de woonkamer in.

‘Ah, je bent wakker. Mooi, ik heb ontbijt gehaald.’

Op de tafel staat een bord met verschillende broodjes en beleg. Er staat een fles melk op tafel en de koffiepot pruttelt op het aanrecht. Het geeft een huiselijke sfeer.

‘Sorry voor mijn inzinking gisteravond. Daarom drink ik nooit.’ Casper belegt zijn croissantje met kaas.

‘Je had er alle reden voor.’ Alfons schenkt koffie voor hen in.

‘Reden of niet, ik heb een behoorlijk domper over een verder leuke ontmoeting gelegd.’

‘Wat ga je nu doen?’ Alfons krabt zich op zijn achterhoofd.

‘Geen idee.’

‘Je bent welkom om hier te blijven slapen, maar ik wil wel duidelijk zijn dat het niets meer is dan dat.’

Verbaasd kijkt Casper naar Alfons. Ze hadden het gisteren toch leuk? Heeft hij de fortuinlijke ontmoeting zodanig verpest met zijn ellende?

‘Luister, ik vind je leuk, maar je bent pas zestien. Als ik je vertel hoe oud ik ben, val je van je stoel.’

‘Waarom heb je dan contact gelegd gisteren?’ De woorden komen bot uit Caspers mond en hij beseft dat hij dankbaar moet zijn dat een alf zo goed voor hem heeft gezorgd, ondanks dat zijn vader Monitor is bij Aretikos.

‘Ik dacht dat je ouder was. Ik heb voor mezelf een regel opgesteld dat ik geen contacten leg met jongens onder de eenentwintig. Jij moet je hele leven nog uitstippelen.’

‘Dat heeft mijn vader al gedaan.’

‘Volg je dat pad nog na de gebeurtenissen van gisteren?’

Afwezig likt Casper de croissantkruimels met zijn vinger van het bord. Alfons stelt een goede vraag, maar Casper moet het antwoord erop verschuldigd blijven.

‘Wil je aangesloten zijn bij een orde die je je moeder ontnam, die je jeugd ontnam?’

Casper haalt zijn schouders op, maar in het diepste van zijn zijn weet hij het antwoord. ‘Volg je hart,’ heeft ze gezegd. Misschien is het tijd dat te doen.

‘Ik haal vandaag mijn spullen op bij Aretikos en als ik niets anders vind, slaap ik vannacht weer bij jou.’

‘Goede keuze.’ De glimlach heeft zijn effect terug, vlinders fladderen als waanzinnigen door Caspers buik.

‘Ik moet gaan, trek de deur maar achter je dicht als je weggaat. Meestal ben ik om drie uur klaar met werken, dus vanaf dan kun je terugkomen.’ Hij schrijft wat op een papiertje. ‘Hier, dit is mijn telefoonnummer. Als je iets anders vindt voor vanavond, laat het me dan weten.’

De hand op zijn schouder en de kus op zijn hoofd voelt Casper nog ver nadat Alfons het huis verlaten heeft.